

DURERE SI SPERANTA

Prof. Carmen Smarandache
Grupul Scolar Avram Iancu Sibiu

“Motto”

“Lucrurile care dor, instruiesc”

Benjamin Franklin

Viața are sens dacă noi o vrem. Orice facem capătă chipul nostru, dar cu o singură condiție: să știi cum să înfrunți viața, ca timpul să-ți fie aliat și nu dușman. Dacă nu accepți provocările vieții, viața nu te mai provoacă și atunci te resemnezi.

În decursul celor 44 de ani am avut parte de multe provocări, dar am avut curajul să îndrăznesc, să nu renunț chiar dacă mi se părea imposibil, periculos, sau lipsit de înțelepciune. Viața înseamnă probleme, dar conștientizându-le, le putem transcende, înțelege și accepta.

Perceperea greutăților vieții trezește în noi tristețe, mâhniri, frică, regrete, mânie, chiar disperare, iar confruntarea cu ele și soluționarea lor provoacă o durere care uneori poate depăși durerea fizică. Dar dacă ne gândim mai bine, în această luptă, care poate avea ca rezultat o izbândă sau o înfrângere, viața își găsește sensul, iar noi devenim mai înțelepți și mai curajoși, ne consolidăm profilul nostru uman.

Dau perfectă dreptate celui care a afirmat că, « lucrurile care dor instruiesc ». Aceste gânduri, au început să mă domine de la începutul acestui an. Tot ceea ce mi se întâmpla, mă uimea și mă îndemna la cunoaștere. Mă preocupa găsirea unui drum spre o lume de valori autentice în care să-mi formez propriile judecăți de valoare, să fiu capabilă să discern între bine și rău, să-mi formez o conduită morală veritabilă. Totodată eram conștientă de faptul că degeaba interpretam viața cu multiplele ei neputințe, dacă nu eram în stare s-o schimb.

Și deodată, independent de voința mea «descopăr» un «mister» care în mod inevitabil duce la o schimbare însă, nu știam dacă în bine sau în rău. La începutul lunii aprilie al anului trecut «descopăr» un nodul la sânul drept. Nu am reacționat inițial. Abia cu trecerea zilelor, își făcea loc treptat, în inima mea frica, fără a-i da însă o încărcătură emoțională anume.

Reacția pasivă probabil se datora faptului că am avut parte de prea multe suferințe fizice și psihice, sau de faptul că mă domina dragostea față de aproapele meu, care nu era oricine: mama, care la vârsta de 77 ani și-a rupt piciorul necesitând îngrijire, soțul meu care avea nevoie de mine și băiatul meu care a făcut în luna mai o complicație urâtă după oreion, necesitând spitalizare.

Lunile s-au scurs, perioadă în care teama se concretiza uneori în lacrimi, alteori în furtuni verbale iscate pe un fond irascibil. Parcă eram prinsă în cuie, parcă nu mai «vedeam cu mintea», iar ochii priveau fără să vadă. Deodată simt o prezență divină care mă pune pe gânduri, iar momentele de nesiguranță încep să mă domine. Le-am pus capăt hotărându-mă în cele din urmă la începutul lunii august să consult medicul de specialitate. În urma constatărilor făcute am fost diagnosticată cu tumoră mamară, pe fond hormonal.

Atunci m-am trezit la realitatea cruntă, conștientizând momentul la adevăratele sale cote. Mi-am dat seama că mă apropii de abisul inevitabilului - intervenția chirurgicală.

Am avut posibilitatea să-mi aleg destinul nu să mi-l accept. Dar împrejurările au fost atât de puternice, încât m-am resemnat și am cedat. M-am gândit că ele fac parte din ucenicia pentru Dumnezeu.

Pusă în fața faptului împlinit am început să mă revolt. Toate valorile umane erau lipsite de sens. Nu mai puteam nici suferi, pentru că în acele momente nu mai aveam nici suflet. Îmi repetam mereu ... de ce mi se întâmpla tocmai mie? Simt că nu mi-am trăit încă viața.

Nu mai aveam de ales decât să mă concentrez la ceea ce va urma, la viitor, la curajul de care aveam atâta nevoie. Sunt în asentimentul înțeleptului care afirmă că teama care-și face rugăciunea este curajul.

Am avut o noapte de groază. Aveam ochii închiși, dar fără să pot adormi. Multe gânduri conservate în memorie mi s-au reactualizat. Oare dorința mea interioară de a cugeta asupra vieții în general, asupra moralei creștine, voința puternică de a schimba ceva nu erau semnele care prefigurau o nouă etapă în viața mea? – poate cea mai întunecată și nenorocită. Încercam prin culorile minții să zugrăvesc ceea ce simțeam, dar mi-am dat seama că numai Dumnezeu știe să le potrivească armonios. Nu întotdeauna voința lui se potrivește cu ceea ce suntem sau simțim, există o rațiune în tot ce face El.

În cele din urmă am ajuns la concluzia că «filozofarea» mea a fost inutilă, a rămas doar la nivel teoretic, ideatic, aliniindu-se statutului comun celor care se plâng mai zgomotos sau mai subtil de enormitatea problemelor, a greutăților și dificultăților lor, de parcă viața ar fi ușoară sau ar trebui să fie ușoară.

Nu puteam distruge toate valorile pe care mi le-am format, înainte de a învăța cum să reconstruiesc. Dacă trecutul nu m-a mulțumit va trebui să-l uit și să încerc să-mi alcătuiesc o nouă viață în care să cred.

Apoi mi s-au perindat prin minte toate faptele bune pe care am încercat să le aduc la bun sfârșit și care în cele din urmă mi-au dat curajul necesar. Am considerat că nu putea fi împiedicat ceea ce era inevitabil să se producă. Viața e făcută din ceea ce facem, dar există momente ale vieții când Dumnezeu ne supune unor încercări.

A doua zi m-am hotărât să plec la Cluj având recomandarea pentru un doctor cu multă experiență. Am fost însoțită de băiatul meu, care a dat primul test de curaj, soțul meu fiind reținut de obligațiile majore legate de mama mea și de casă.

În urma consultului efectuat și a investigațiilor de specialitate, care în primele interpretări au fost neconcludente, s-a dat diagnosticul de tumoră mamară la sânul drept cu extindere spre axilă, fiind programată chiar a doua zi pentru intervenția chirurgicală. Acest lucru s-a întâmplat pe data de 12 august 2003.

Dimineața m-am întâlnit pe unul din coridoarele spitalului cu o doctoriță ai cărei ochi albaștri imenși m-au făcut să uit pentru moment de ce mă aflu aici, contemplându-i câteva secunde, ochi care ascundeau un amestec de frumusețe, bunătate, știință, curaj. Am cerut o informație legată de cabinetul d-lui dr. Popescu Valentin, doctor care urma să mă opereze.

În cele din urmă am aflat că această distinsă doamnă pe nume Coroianu Silvia și-a asumat responsabilitățile chirurgicale în echipă cu d-l dr. Popescu în ceea ce mă privește.

La salonul 101 urma să mă consulte anesteziștii. Acesta mă încurajează convingându-mă că acest moment al anesteziei generale reprezintă o călătorie înspre viață.

«Concurratur horae momentum» (Ceasul hotărâtor se apropie). Ora 9. Două infirmiere mă conduc spre blocul operator. Urc pe masă. Mi se administrează anestezia. Totul reprezintă pentru mine o nouă experiență. În

aceste momente nu simțeam nici o teamă, locul fiind luat de optimism, speranță.

Treptat simt o căldură care mă copleșește. Îmi rotesc ochii prin sala curată, strălucitoare, cu toate luminile aprinse ca pentru o ceremonie, monitoarele clipind, ecranele, aparatele nichelate, cărucioarele strălucind. În cele din urmă am adormit cu gândul la băiatul meu și la trezire. Simțeam chiar nevoia să dorm. Eram frântă de obosită. Brațele mi-erău fixate, iar venele comunicau prin ace cu sonde transparente din plastic, pline cu soluții incolore.

Un sentiment ciudat începe să mă domine. Am avut experiența unei depersonalizări. Mă priveam de undeva de sus. Vedeam și auzeam sunetul instrumentelor purtătoare de viață. Pe masă se înșira tot instrumentarul. Toate taie și înțepă, strălucesc și sunt reci ca gheața. Urmăresc buzele celor intrați în sală. În cele din urmă un bisturiu își face datoria.

Nimeni nu se întreabă ce este de făcut. Tac și din când în când pronunță câte un cuvânt. Nu este o sentință. Este numele unui instrument după care cineva a întins o mână. Minutele trec. Operația se apropie de sfârșit. Simt o durere care mă grăbește să intru în corp. Dau semn de trezire. În jurul orei 11:25 conștientizez momentul trezirii. Încercam să-mi deschid pleoapele care cântăreau kilograme. O durere imensă îmi copleșește partea superioară a mâinii drepte. Încercam să identific locul. Aud voci care erau de fapt colegile mele de suferință. În cele din urmă îmi revin complet. M-am bucurat că am depășit momentul. Dar dintr-o dată gândurile pesimiste au început să mă domine.

Descoperisem o nouă lume, cea a suferinței. Aici toți oamenii erau egali prin stările emoționale care îi dominau: durere, bunătate, credință, pesimism, optimism, speranță.

Așteptarea rezultatului histopatologic, mi-a creat stări depresive; întunericul nesigurăranței mă domina, eram disperată. Vorbele

blânde ale d-nei dr. Coroianu mă mai încurajau. Dar pe zi ce trecea, trăiam un sentiment ciudat, acela că diagnosticul final va fi de neoplasm mamar.

Temerile mele s-au adevărat chiar pe data de 29 august, zi care a coincis cu suferința unui martir, Tăierea capului Sf. Ioan Botezătorul. Am avut viziunea lui Isus Christos purtând coroana de spini, trist și îndurerat. Din acel moment mi-am dat seama ce va urma: mi-a venit rândul să-mi port din nou crucea, dar de data asta în alt context – acela al omului care luptă pentru viață, luptă să învingă această maladie care seceră oamenii cu sutele.

Un «cutremur» al minții mi-a distrus din nou totul. Nu mai credeam în nimic. În cele din urmă m-am săturat să mai gândesc. Dar nu puteam.... Mă gândeam la moarte, la suferință, la copil. Nu știam ce să fac. Să mă omor, sau să lupt. Dar dacă lupta este în zadar? De la etajul II secția Chirurgie I sunt mutată la etajul III secția chimioterapie. Mi s-a indicat un tratament de opt citostatice, urmate de șase săptămâni de radioterapie și hormono-terapie.

Statul meu de mamă, soție, la care se adaugă resursele mele interioare de luptătoare, alimentate din dragostea pentru viață și de raiul de pe pământ creat pentru noi de Dumnezeu, mi-au oferit suportul necesar de a o lua de la capăt, punându-mi toată nădejdea în Sfânta Treime și în Maica Domnului.

Zilnic plâng și mă rog, mă rog și plâng.

Am înțeles că un om trebuie să treacă prin mai multe etape pentru a-și împlini destinul. Dar trebuie să ști când se încheie o etapă. Dacă te încapățânezi să rămâi mai mult decât e necesar, pierzi bucuria de a trăi, pierzi sensul vieții. Orice necaz vine și pleacă. Așa s-au născut gloria și tragedia. Însă mulți consideră că nu există tragedie, ci doar inevitabilul. Totul are o rațiune: va trebui să deosebești ce este trecător și ce este absolut. Trecător este inevitabilul, absolutul – lecțiile inevitabilului. Secretul – să nu renunți,

pornind de la convingerea că în fiecare etapă a vieții sale, Dumnezeu îl pune pe om la câte o încercare.

Chiar dacă realizez acest lucru, situându-mă pe poziții obiective, subiectivismul meu mă determină să ofer un nume acelui « ceva » care să-mi definească viața de până acum : « NEMULTUMIRE ». Cauzele acestei stări încă nu le pot percepe. Deocamdată știu un singur lucru, fiind în asentimentul celor care sunt în situația mea: trebuie să duc mai departe această bătălie cu nefastul cancer, să

mă întorc la Dumnezeu cu toată credința, să am răbdare până mă va binecuvânta și atunci să-l preamăresc cu toată puterea voinței mele.

Tendința de evitare a situației excluzând total realitatea, refugiul în lacrimi, reproșuri, urlete, nu sunt altceva decât baza unei nevroze, care după afirmația lui Carl Yung poate fi un substitut pentru o suferință legitimă. În acest context remediul nu este altceva decât psihoterapia – acțiune prin care înveți cum să experimentezi suferința reală.

